

Netanyahu Amalek Deyince Neyi Kastetti?

Binyamin Netanyahu bununla, Araplar ezelden beri Yahudi düşmanındırlar; onların çoluk-çocuğunu dahi öldürmek caizdir demek istedi. Ve bu kastını Tevrat'a dayandırdı. Tevrat asla yanlış değildir. Ama Netanyahu'nun kastı ve yorumu, yedi yönden yanlıştır.

A) Evvela: Tevrat'ın kullandığı kelime, Araplar demek değildir. Tarih öncesi; 20 bin yıl önceden vahşi ve yamyam insanlar manasındadır. Kelime olarak, devler demektir. İbranice ve Arapça kardeş lehçeler olduğundan, her iki dilde de bu kelime devler manasına gelir. Şöyle ki:

B) Kâinat diyalektik süreç gereği zıtlardan ve bu zıtların dengesinden oluşur. İşte 150 bin yıllık Homo Sapiens insan nesli, yüz bin sene tamamen vahşi yaşamıştır. Son elli bin yıldır dillerin evrimi sayesinde vahşet ve medeniyet hep çarpışa çarpışa gelmiştir. Medeniyetin elinde silah Musa (hukuk ve din), Harun (mistisizm ve maneviyat) bir de Nun oğlu Yeşu (bilim) var. Nun vahiy dilinde hukka ve bilim demektir. Vahşi ve yamyamların silahı ise, devlik, fiziki güç ve yırtıcılık, başka bir tabirle Amalek olmak.

C) Bugün başta Biyoloji, Paleontoloji, Arkeoloji ve Antropoloji gösteriyor ki. Yahudilerin soy kütüğü diye gösterilen Tevrat'taki soy ağacı yani Âdem, Nuh, İbrahim, İshak, Yakub, Yusuf ve Yehuda tarih değildir, Yahudilerin ataları değildir. Her birisi, arketip denilen birer kavram ve birer dönemin ismidirler. Demek istediğim, sanıldığı kadar Yahudi tarihi o kadar eskiye gitmiyor. Yahudi Milleti, Akad Medeniyetinin dört kolundan biridir. Diğer kolları Araplar, Süryaniler, Aramîlerdir. Bu milletlerin dilleri ve alfabeleri birbirine çok yakındır. Yahudiliğin kurucusu, ikinci Musa denilen Ezra Peygamberdir. Ezra, Akad arşivinde ne bulduysa ezberlemiş ve vahiy tarzında kale almıştır. Bu da MÖ: 560'lı yıllara denk geliyor. Bu bilgiler Tarih ilminde sabittir.

D) Medeniyet tarihi olan son on iki bin yıl boyunca Mitolojik dil, insanlığın sekiz bin yıllık din, bilim, felsefe, edebiyat ve halk hikayelerini kaydetmiştir. Nihayet MÖ: 700'li yıllarda Felsefe ve Bilim o Mitolojiden ayrılmış, dini birikim ise Ezra Peygamber tarafından yazıya geçirilmiştir. Bu dinî mitolojik dilden şu pasaja bir bakın.

Tevrat Tekvin Kitabından Bir Analiz: İshak (gülen ve mutlu insanlık) ikiz çocuk sahibi oldu: Esav (üzüntü verici, siyah ve evrimleşmemiş insan modeli), diğer ismi Edom (deri rengi kırmızıya kaçan). İkinci çocuğun ismi Yakup (belli bir hedefi takip eden beyaz insan.) Yakup, Allah ile güreşip onu yeniyor. Yani beyaz insan, Allah'ın koyduğu açlık ve hastalık gibi yasaları yeniyor. Bunun üzerine İsrail (Allah ile güreşen) ismini alıyor. (Tekvin, bab 25-32) Yakub'un (çilekeş insanlığın) 12 oğlu oluyor. (İnsanlığın 12 ana milleti). Biri Yehuda (dindar, medeni Yahudi milleti) diğeri Yusuf (Araplar... Yusuf kelimesi vasıflı güzel demektir, Arap kelimesi de güzel demektir). Bünjamin (Kurt Oğlu) Yusuf'un kardeşidir. Türkler manasındadır. Hulusa: Tevrat'ta Babil Sürgünü öncesi kısımlarında hiçbir tarihî bilgi yoktur. Tevrat, arketipal kavramlar ve kolektif şahsiyetlerdir. Tevrat da Mucizedir kitabının içinde bu gibi çok analizleri göreceksiniz.

E) Eski zamanlarda bilimler bu kadar gelişmediği için, Yahudiler ellerindeki Tevrat metinlerini tarih sandılar. Ve son üç yüz yıldır, bu sanı onların çoğunu ırkçı yaptı. Halbuki eğer Tevrat tarih ise içinde birçok çelişki ortaya çıkıyor. Rahmetullah-ı Hindi bu çelişkilerden yüzlercesini İzharul-Hakk kitabında gösterip Hindistan'da Papazları susturmuştur. Hâlbuki o kutsal kitapta asla çelişki yoktur; Kur'an dahi o kutsal kitabı tasdik ediyor; kendisiyle bazen eşit bazen daha ileri gösteriyor. Tevrat üzere yazdığım kitapta, Dini Bilgilerin Başına Gelenler isimli yazıda bunu gösterdim.

Şimdi konumuz olan Amalek hakkındaki analizlerimi ve Amalek'in karşıt kavramı olan İsrail Oğulları kavramı hakkındaki analizlerimi buraya alıyorum.

F) AMALEK KAVRAMI: İşte asıl konumuza; Tekvin, 6. Bap, ayet 1-8'in tefsirine geldik. Bu sekiz ayet insanlığın 6. dönemini anlatır. Ve bu 6. dönem, en kritik dönemdir. Maalesef diğer 5 dönem anlaşılmadığı için, bu sekiz ayetten de hiçbir doğru mana çıkarılmamış. Tam aksine; konu çetrefilli sosyolojik bir dönemin izahı olduğundan birkaç cümlesi yanlış çevrilmiştir.

Elimde yedi farklı tercüme var. Bunlar içinde bir derece doğru çevrilmiş olan, Kitab-ı Mukaddes'in 1940'lı yıllarda basılmış şeklidir.¹ Biz önce bu sekiz ayetin bu çevirisini aynen alacağız. Sonra diğer baplarda yaptığımız gibi açıklamasını ve bu açıklamanın gerekçelerini sunacağız. Sonra siz değerli okuyucularımızın kıyas yapması için diğer altı çeviriye de yer yer değineceğiz ki; yazımızın başlığı olan *Dini Bilgilerin Başına Gelenler* ifadesinin altı biraz daha doldurulmuş olsun: İşte:

¹*Ve vaki oldu ki, toprağın yüzü üzerinde adamlar çoğalmaya başladı ve onların kızları doğduğu zaman,*
²*Allah oğulları, adam kızlarının güzel olduklarını gördüler ve bütün seçtiklerinden kendilerine karılar aldılar.* ³*Ve Rab dedi: Ruhum adam ile ebediyen çekişmeyecektir, çünkü o da ettir; bunun için onun günleri yüz yirmi yıl olacaktır.* ⁴*Allah oğulları insan kızlarına vardıkları ve bu kızlar onlara çocuk doğurdıkları zaman, o günlerde, hem de ondan sonra, yeryüzünde Nefilim vardı; bunlar eski zamandan zorbalar, şöhretli adamlardı.* ⁵*Ve Rab gördü ki, yeryüzünde adamın kötülüğü çoktu ve her gün yüreğinin düşünceleri ve kuruntuları ancak kötü idi.* ⁶*Ve Rab yeryüzünde adamı yaptığına nadim oldu ve yüreğinde acı duydu.* ⁷*Ve Rab dedi: Yarattığım adamı ve hayvanları, sürünenleri ve göklerin kuşlarını toprağın yüzü üzerinden sileceğim; çünkü onları yaptığıma nadim oldum.* ⁸***Fakat Nuh, Rabbin gözünde inayet buldu.***

6. Babın 1-8. Ayetlerinin Açıklaması: Bu sekiz ayette 12 cümle var ki; her birisi bir makale kadar mana içeriyor. Ayrıca görüleceği gibi bu manalar çok ince ve derindirler. O kadar ince ve derin manalardır ki; yedi tercümeden hiçbirisi diğeri ile aynı şeyi vermiyor. İşte: “Ve vaki oldu ki (yeni bir döneme geçildi:) Toprağın yüzü üzerinde (toprağı mülk edinmişler olarak) adamlar çoğalmaya başladı.” [Daha önce insanlık çocukluk döneminde olduğundan; kişilik, benlik ve aidiyet duyguları olmadığından bütün insanlığın ismi adam idi: Allah, onların adını Adam koydu. (5/3)]

Sonra bu kişilik, benlik, mülkiyet duygusu ile bireysellik gelişti. Bu sefer her bir insan, bir adam sayıldı. Onun için birinci ayet, adam kelimesi yerine adamlar ifadesini kullanıyor. Ve inanç, bilim, benlik, mülkiyet gibi duygular, insanı tamamen soyut değerleri esas alan bir varlık yaptı. Tevrat'ın tabiri ile: İnsanlar Allah'ın oğulları oldular. Her bir birey, bu değerler ile bu duygu ve düşünceler ile bir tür gibi oldu. Soyut ve kutsal değerleri öğrendiler ve yaşadılar. Allah'ın oğlu olmayı hakkettiller. Burada Allah oğulları denmesi yani mesela Rab oğulları denmemesi, bu anlattığımız gelişmelerin önemli bir delilidir ve Tevrat'ın bir mucizesidir. Çünkü Allah kelimesi soyut varlığın ifadesidir. Bu dönemde inanç, bilim, mülkiyet ve hukuk oluştu; insanlar artık bu kadın benim eşimdir, bu toprak parçası benimdir, demeye başladılar.]

¹ Bu çeviride bile eksiklik vardır. Çünkü metnin asıl orijinalinde fazlalık adamlar manasına gelen *nefilim* ile zorba adamlar manasına gelen *amalike* veya *cebbarlar*, iki farklı cümle ve iki farklı özne oldukları halde birleştirilmiştir. Dolayısıyla mana kaybolmuştur.

“Allah oğulları (soyut manaları ve soyut duyguları bilenler), adam kızlarının (insanın beden yönünün ve eş olma özelliğinin) güzel olduklarını gördüler.” (Estetik bir anlayış, seçme yetisi ve eş kavramı gelişti.)

Bütün seçtiklerinden kendilerine karılar aldılar. Yani benlik, bireysellik, seçim duygusu ve hukuk geliştikten sonra insanlar evlenmeye girişti; aile kurmaya başladı. Daha önce ise, sürü tarzında ürüyorlardı.]

“*Ve Rab dedi: ‘Ruhum adam ile ebediyen çekişmeyecektir. Çünkü (artık) o da ettir.’*”

[Yani insanlık kolektif bir kişilik iken, bu kişilik ve o kişiliği sağlayan İlahî ruh adeta ebedî olarak yaşıyordu. Tür için ölüm ve yokluk söz konusu değildi. Fakat insan bireyselleşince, bu bireysel kişiliği sağlayan İlahî ruh ve benlik artık ebedî değil idi; yeni yapı, soyut kolektif bir şey değil de artık ölümlü bir et idi.]

“*Bu bireyin günleri yüz yirmi yıl olacaktır.*”

[Evet, insanlığın ortalama yaşı altmış yıldır. Nihai doğal ömrü ise, 120 senedir. Çok ilginçtir ki; yemek manasına gelen *taam* kelimesinin sayısal değeri 120 olduğu gibi; randevu manasına gelen *mevid* kelimesinin sayısal değeri de 120’dir] Bu tercümede *Ruhum adam ile ebediyen çekişmeyecektir*, ifadesinin manası, burada soyut ruh ve benlik, maddi bedene hizmet ettiği için bu bir nevi çekişme gibi oluyor. İbranice aslı olan **yedinu** kelimesi, düzeni sağlayan veya düzene itaat eden demektir. Kelime hayat düzeni manasına gelen *din* kelimesi ve ekonomik düzen (borç) manasına gelen *deynden* türetilir. Evet, bu düzen manası, benliğin ve ruhun güzel bir tarifidir. Fakat maalesef Yahudi Cemaatinin yaptırdığı çeviride, kelimenin etimolojisine hiç uymayan o kadar çok farklı manalar verilmiş ki bu temel mana kaybolmuştur.

Bu ifade diğer tercümelerde şöyledir: *Rab, ruhum insanda sonsuza dek kalmayacak; çünkü o ölümlüdür.* (Yeni çeviri)

“*Rab dedi: Ruhum ebede kadar insanda durmayacak; çünkü o bir beşerdir.*” (1908 Arapça baskı ve 1885 Osmanlıca baskı) “*Ruhum ebede kadar insan içinde çalışmayacaktır: Çünkü o fani bir beşerdir.*” (Yeni Arapça tercüme: injeel.com)

“..... o günlerde hem de ondan sonra yeryüzünde Nefilim vardı.”

Nefilim, Tevrat’ta alt dipnotta iri adamlar diye çevrilmiş ise de bu kelimenin etimolojisi, fazlalık adamlar manasına gelir. Fazladan ibadet demek olan *nafile* kelimesi, bununla aynı köktendir. Burada bu deyim, medenileşmeyen, sisteme entegre olmayan, vahşi ve fazlaca güçlü adamlar demektir. Evet, medeniyetin ilk dönemlerinde vahşi insanlar (evlilik ve mülkiyet nedir bilmeyen insanlar) var olduğu gibi, bugün de vardır. Onun için metinde, ondan sonra da vardılar, diyor. Bu vahşiler genellikle medeniyeti ve mülkiyeti yağmalıyorlardı. Çünkü vahşilerin hiçbir soyut değeri yoktur.

Bu vahşet ve medeniyet kavgası her zaman var olan bir sorun olmuştur. Bu sorun yanında; ikinci bir sorun, medeni insanlar içinde oldukları halde güçlü ve şöhretli olduklarından cebren ve zorla insanların ellerindeki mal ve namusu gasp edenler daima var olmuştur. İlk çağlarda bu zorbalık ve saldırganlık daha çok olduğu için bazı tercümelerde, bunlar ezelden beri var idi, deniliyor. Çünkü hiçbir şeyin ezeli olmadığı herkesçe malumdur.

Bunlar şöhretli ve güçlü oldukları için kendilerini ölümsüz sanmışlar. Ve daima medeni insanlara saldırmışlardır. Tevrat bunlara, *amalek*² (devler) diyor. Arapça ve Osmanlıca çeviri bu kelimeyi cebabire

² Bu Amalek kavramı için, Çıkış kitabının 17. babının 8-16. ayetleri bu verdiğim mananın bir açıklamasıdır. Şöyle ki: ⁸*Ve Amalek geldi ve İsrail’le Refidim’de cenk etti.* ⁹*Ve Musa Yeşu’a dedi: Bize adamlar seç ve çıkıp Amalek’le cenk et; yarın ben, Allah’ın değneği elimde olarak, tepenin başında duracağım.* ¹⁰*Ve Yeşu Musa’nın kendisine dediği gibi yaptı ve Amalek’le cenk etti ve Musa (şeriat), Harun (velayet) ve Hur (sanat) tepenin başına çıktılar.*

(zorbarlar) diye çevirmiştir. Fakat cebabire ile nefilim bir tek cins vahşiler ve saldırganlar sanılınca mana kaybolmuştur. Son Arapça çeviri bu ayeti tam olarak yani iki ayrı cümle olarak vermekle beraber; yine de bir eksiklik kalmıştır, nefilim kelimesini cebabire diye tercüme etmiştir:

“İşte bu dönemde yeryüzünde cebbarlar vardı. Allah’ın oğulları insanların kızları ile bir araya gelince onlara çocuklar doğurdular. Bu çocukların kendisi çok eskiden beri insanlık için ceza olan cebbarlar (zorbarlar) oldular.” (Yeni Arapça çeviri)

Hulasa: Burada iki başlı bir bela anlatılıyor. Biri, insanlık medenileşince; eş, mal, mülk sahibi olunca vahşi saldırılara maruz kalmıştır. İkincisi; insanlardaki şöhret ve güç sayesinde benlik ve bireysel mülkiyet duyguları azmış, hiçbir sınır tanımaz olmuş; insanlığın bütün soyut değerlerini, hukuk ve düzenini yıkmıştır. İki başlı bela (vahşet ve zulüm), insanlığın ve manevi değerlerinin varlığını tehdit etmişlerdir.

Bu 6. babın 4. ayetinde hem nefilime (vahşilere) hem cebabireye (zorbarlara) sıfat olabilecek iki kelime vardır: Bu iki sıfat, Arapça çevirilerde daha da vurgulu olarak anlatılmıştır: *Kadim zamandan beri var idiler.... Ve şöhretli idiler.* Evet, vahşet de şöhret ve güç sayesinde zulüm yapanlar da her zaman var olmuştur. Fakat son zamanlarda daha çok zorbarlar zulüm yapacağı için, birinci derecede bu iki sıfat onlara verilir. Nitekim 5. dipnottaki ayetler de bunu gösterir: Allah’ın muradı bunların yeryüzünden silinmesi ise de bunlar gelişme ve imtihan gereği dünyanın sonuna kadar var olacaklardır. Ve onlarla savaşılacaktır. Sayılar,13/ 32-33. ayetler ise, yukarıda anlatılan nefilimi (vahşileri) anlatır.

“Ve Rab gördü ki; yeryüzünde adamın (medeniyet gereğini yaşamayan insanın) kötülüğü çoğalmış. Daima kötü düşünce ve planlar peşinde koşuyorlar.” “Rab yeryüzünde adamı (insanlığı) yaptığına pişman oldu. Yüreğinde acı duydu.”

Rab ismi Allah’ın geliştirmek ve üretmek üzere yaratıcılığını ifade eder. İnsan türü bu gelişmeye ve üretime zıt bir duruma girince; Allah, Rab olarak pişman oldu; yani sistemi işlemedi. Yoksa hâşâ aşkın ve sonsuz varlığı ile O asla etkilenmez. Fakat *“Kalbinde (sistemin öz merkezinde) acı duydu.”*

[Yani yaradılış süreci israf olunca, elbette o sistem acı çeker. *Pişman oldu ve acı çekti*, deyimlerinin yorumu, *Allah istirahat etti*, deyiminin yorumu ile aynıdır. Allah’ın aşkın ve yetkin olan öz varlığı itibarı ile değil de onun bir yansıması olan sistemi itibarı iledir. Evet, fizikte, biyolojide, astronomide hatta bütün doğal sistemlerde yedili dönemler var. İlk altısı gelişmeye yönelik süreçlerdir. Yedincisi onlara nispeten stabil bir vaziyet arz eder. İşte Allah ile onun sisteminin birbirinden ayrı ve kopuk olmadığına işaretten, Tevrat sistem ile ilgili durumları Allah’a isnat etmiştir.]

“Ve Rab, yarattığım adamı ve diğer bütün hayvanları toprağın yüzü üzerinden sileceğim, dedi.” Bu cümle son Arapça çeviride şöyledir. Ki; doğrusu da budur: *“Yeryüzünden; yarattığım adamı (medenileşmiş, mülkiyet kavramını öğrenmiş insanı), (medenileşmemiş) insanlar ve hayvanlar ile beraber sileceğim.”*

[İnsanlar soyut değerleri bilse de eğer onları uygulamıyorsa, birey olarak milyonlar da olsalar, yine et ve kitle olarak insan sayıldıklarından ayette Allah, ben adamları yeryüzünden sileceğim demiyor da **ben adamı yeryüzünden sileceğim**, diyor. Bütün çeviriler buna dikkat ettikleri halde, son dönemlerde Yeni Yaşam Yayınları tarafından yapılan çeviri, bu kelimeyi insanlar diye çevirip bu inceliği bozmuştur.]

“Fakat Nuh Rabbin gözünde inayet (lütuf) buldu.”

¹¹ve vaki oldu ki, Musa elini kaldırdığı zaman, İsrail galip geliyordu ve elini indirdiği zaman, Amalek galip geliyordu. ¹²Fakat Musa’nın elleri yoruldu ve bir taş alıp onun altına koydular ve üzerine oturdu ve Harun ile Hur, biri bu yandan diğeri o yandan, ellerini yukarı tuttular ve güneş batıncaya kadar elleri sabit kaldı. ¹³Ve Yeşu Amalek’i, ve kavmini kılıç ağız ile kırdı. ¹⁴Ve Rab Musa’ya dedi: Bunu anılma olarak kitaba yaz ve Yeşu’un kulağına koy; çünkü Amalek’in adını yeryüzünden büsbütün sileceğim. ¹⁵Ve Musa bir mezbah yaparak adını Yehova-nissi (Yehova bayrağıdır.) koydu; ¹⁶ve dedi: Rab yemin etti; **Rabbin nesilden nesle Amalek’le cengi olacaktır.**

[Nuh dindar, vahiy alan ve bu sayede düzenli yaşayan insan modelidir. Onun bu üç özelliği bir gemi olmuş; insanlığı mutlak yokluktan kurtarmıştır. Dindar olmayan, düzenli yaşamayan veya vahşi kalanlar zaman hadiselerinin tufanı ile boğulmuşlardır. Demek dine karşı gelenler veya dini yanlış anlatanlar, insanlığı yeni bir tufana doğru sürüklüyorlar.]

G) İsrail Oğulları Kavramı: *Tevrat'a göre İsrail Yakub'un lakabıdır. Kelime olarak, Allah ile güreşen demektir. Yakup (beyaz insan) Allah ile güreşip onu yenince yani Allah'ın koyduğu açlık, hastalık ve benzeri yasaları yenince bu ismi almıştır. İsrail Oğullarının ilk manası İbranilerdir, sonra Araplar, sonra Türkler sonra Avrupahlar; bazen de tüm insanlık manasına geliyor. Şöyle ki:*

HAKİMLER Kitabı, BÂB 10 ve 11

10. Bap

¹Ve Abimelek'ten sonra, İsrail'i kurtarmak için İssakar'dan bir adam, Dodo oğlu Pua oğlu Tola kalktı; ve kendisi Efraim dağılığında Şamir'de oturuyordu. ²Ve yirmi üç yıl İsrail'e hükmetti, ve öldü, ve Şamir'de gömüldü. ³Ve ondan sonra Gilead'lı Yair kalktı; ve yirmi iki yıl İsrail'e hükmetti. ⁴Ve onun otuz sıpayı binen otuz oğlu vardı, ve onların otuz şehri vardı, ve Gilead diyarında olan bu şehirlere, bugüne kadar Havvot-yair denilir. ⁵Ve Yair öldü, ve Kamon'da gömüldü.

⁶Ve yine İsrail oğulları Rabbin gözünde kötü olanı yaptılar, ve Baallara, ve Astartilere, ve Aram ilahlarına, ve Sayda ilahlarına, ve Moab ilahlarına, ve Ammon oğullarının ilahlarına, ve Filistilerin ilahlarına kulluk ettiler; ve Rabbi bıraktılar, ve ona kulluk etmediler. ⁷Ve İsrail'e karşı Rabbin öfkesi alevlendi, ve onları Filistilere, ve Ammon oğullarına sattı. ⁸Ve o yılda İsrail oğullarını sıkıştırıp ezdiler; on sekiz yıl Erden ötesinde, Gilead'daki Amoriler diyarında olan bütün İsrail oğullarını ezdiler. ⁹Ve Ammon oğulları Yahuda'ya, ve Benyamin'e, ve Efraim evine karşı da cenketmek için Erden'den geçtiler; ve İsrail çok sıkıldı. ¹⁰Ve İsrail oğulları Rabbe feryat edip dediler: Sana karşı suç ettik, çünkü Allah'ımızı bıraktık, ve Baallara kulluk ettik. ¹¹Ve Rab İsrail oğullarına dedi: Sizi Mısırlılardan, ve Amorilerden, Ammon oğullarından, ve Filistilerden kurtarmadım mı? ¹²Saydahılar, ve Amalekiler, ve Maoniler de sizi sıkıştırdılar; ve bana feryat ettiniz, ve sizi onların elinden kurtardım. ¹³Siz ise beni bıraktınız, ve başka ilahlara kulluk ettiniz; bunun için sizi bir daha kurtarmayacağım. ¹⁴Gidin ve seçtiğiniz ilahlara feryat edin; sıkıntı vaktinizde onlar sizi kurtarsınlar. ¹⁵Ve İsrail oğulları Rabbe dediler: Suç ettik; senin gözünde iyi görünen her ne ise bize ona göre yap; ancak, niyaz ederiz, bugün bizi azat et. ¹⁶Ve yabancı ilahları aralarından çıkardılar, ve Rabbe kulluk ettiler; ve İsrail'in sıkıntısından dolayı Rabbin canı daraldı.

¹⁷Ve Ammon oğulları toplanıp Gilead'da ordugâh kurdular. İsrail oğulları da toplandılar, ve Mitspa'da ordugâh kurdular. ¹⁸Ve kavm, Gilead reisleri, birbirlerine dediler: Ammon oğullarına karşı cenketmeye başlayacak olan adam kimdir? Bütün Gilead ahalisine o reis olacaktır.

BÂB 11

¹Ve Gilead'lı Yeftah cesur bir yiğitti, ve bir fahişenin oğlu idi; ve onun babası Gilead'dı. ²Ve Gilead'ın karısı ona oğullar doğurdu; ve kadının oğulları büyüdüleri zaman Yeftah'ı kovdular, ve ona dediler: Babamızın evinde miras almayacaksın, çünkü sen başka bir kadının oğlusun. ³Ve Yeftah kardeşlerinden kaçtı, ve Tob diyarında oturdu; ve Yeftah'ın yanına yaramaz adamlar toplandılar, ve kendisiyle beraber akınlar ederlerdi.

⁴Ve vâki oldu ki, bir zaman sonra Ammon oğulları İsrail'e karşı cenge kalktılar. ⁵Ve vâki oldu ki, Ammon oğulları İsrail'e karşı cenge kalktıkları zaman Gilead ihtiyarları Tob diyarından Yeftah'ı getirmek için gittiler; ⁶ve Yeftah'a dediler: Gel ve bize başbuğ ol, ve Ammon oğullarına karşı cenk edelim. ⁷Ve Yeftah Gilead ihtiyarlarına dedi: Siz benden nefret etmediniz mi, ve beni babamın evinden kovmadınız mı? Ve şimdi sıkıntınız vaktinde niçin bana geldiniz? ⁸Ve Gilead ihtiyarları Yeftah'a dediler: Şimdi bunun için sana döndük, tâ ki, bizimle beraber gelip Ammon oğullarına karşı cenk edesin; ve sen bize, bütün Gilead ahalisine baş olacaksın. ⁹Ve Yeftah Gilead ihtiyarlarına dedi: Eğer Ammon

oğullarına karşı cenketmek için beni geri götürürseniz, ve Rab benim önümle onları ele verirse, size baş olacak mıyım? ¹⁰Ve Gilead ihtiyarları Yeftah'a dediler: aramızda Rab sözümüze şahit olsun; mutlaka senin sözüne göre yapacağız. ¹¹Ve Yeftah Gilead ihtiyarları ile beraber gitti, ve kavm onu kendilerine reis ve başbuğ ettiler; ve Yeftah bütün sözlerini Mitspa'da Rabbin önünde söyledi.

¹²Ve Yeftah Ammon oğullarının kralına ulaklar gönderip dedi: Aramızda ne var ki, memleketime karşı cenketmek için üzerime geldin? ¹³Ve Ammon oğullarının kralı Yeftah'ın ulaklarına dedi: Çünkü İsrail Mısır'dan çıktığı zaman, Arnon'dan Yabbok'a kadar, ve Erden'e kadar benim memleketimi aldı; ve şimdi onu barışıklıkla geri ver. ¹⁴Ve Yeftah Ammon oğullarının kralına yine ulaklar gönderdi; ¹⁵ve ona dedi: Yeftah şöyle diyor: İsrail Moab diyarını yahut Ammon oğulları diyarını almadı; ¹⁶ancak Mısır'dan çıktıkları zaman İsrail, Kızıl Deniz'e kadar çölde yürüdü, ve Kadeş'e geldi; ¹⁷ve İsrail Edom kralına ulaklar gönderip dedi: Rica ederim, senin memleketinin içinden geçeyim; fakat Edom kralı dinlemedi. Ve Moab kralına da gönderdi; o da istemedi; ve İsrail Kadeş'te kaldı. ¹⁸Ve çölde yürüdü, ve Edom diyarı ile Moab diyarının etrafını dolaştı, ve Moab diyarının şarkına geldi, ve Arnon ırmağı ötesinde kondular, fakat Moab sınırı içine girmediler, çünkü Moab'ın sınırı Arnon'du. ¹⁹Ve İsrail, Amoriler kralı, Heşbon kralı Sihon'a ulaklar gönderdi; ve İsrail ona dedi: Rica ederiz, senin diyarının içinden yerimize geçelim. ²⁰Ve Sihon İsrail'in kendi sınırından geçip gideceğine güvenmedi; ve Sihon bütün kavmını toplayıp Yahats'ta ordugâh kurdu, ve İsrail'le cenketti. ²¹Ve İsrail'in Allah'ı Rab, Sihon'u ve bütün kavmını İsrail'in eline verdi, ve onları vurdular, ve İsrail o diyarda oturan Amorilerin bütün memleketini, mülk olarak aldı. ²²Ve Arnon'dan Yabbok'a kadar, ve çölden Erden'e kadar Amorilerin bütün sınırını mülk olarak aldılar. ²³Ve şimdi İsrail'in Allah'ı Rab, kendi kavmı İsrail'in önünden Amorileri kovdu, ve sen mi onları kendine mülk edineceksin? ²⁴İlahın Kemoş'un mülk olarak sana verdiğini sen mülk edinmez misin? Allah'ımız Rabbin önümüzden kovduklarını, biz de onları mülk ediniriz. ²⁵Ve şimdi senin, Moab kralı Tsippir oğlu Balak'tan daha iyi bir tarafın var mı? O İsrail'le hiç çekişti mi, yahut onlara karşı hiç cenketti mi? ²⁶Üç yüz yıldır İsrail Heşbon ile kasabalarında, ve Aroer'le kasabalarında, ve Arnon boyunda olan bütün şehirlerde oturmakta iken, niçin o zaman zarfında onları kurtarmadınız? ²⁷Ve ben sana karşı suç etmedim, fakat sen bana karşı cenketmekle bana kötülük ediyorsun; Hâkim olan Rab, bugün İsrail oğulları ile Ammon oğulları arasında hükmetsin. ²⁸Fakat Ammon oğullarının kralı Yeftah'ın kendisine gönderdiği sözleri dinlemedi.

²⁹Ve Yeftah'ın üzerine Rabbin Ruhı geldi, ve o Gilead'dan ve Manasse'den geçti, ve Gilead'daki Mitspe'den geçti, ve Gilead'daki Mitspe'den Ammon oğullarına geçti. ³⁰Ve Yeftah Rabbe adak adayıp dedi: Eğer Ammon oğullarını mutlaka benim elime verecek olursan, ³¹o zaman vâki olacak ki, Ammon oğullarından selâmetle döndüğüm vakit beni karşılamak için evimin kapılarından çıkan Rabbin olacaktır, ve onu yakılan takdime olarak arzedeceğim. ³²Ve Yeftah Ammon oğulları ile cenketmek için onlara geçti; ve Rab onları kendi eline verdi. ³³Ve Aroer'den Minnit'e varıncaya kadar yirmi şehri, ve Abel-keramim'e kadar onları çok büyük vuruşla vurdu. Ve Ammon oğulları İsrail oğulları önünde alçaldı.

³⁴Ve Yeftah Mitspa'ya, kendi evine geldi; ve işte, kızı teflerle ve rakslarla onu karşılamaya çıktı; ve o biricik çocuğu idi; ne oğul, ne kız, ondan başkası yoktu. ³⁵Ve vâki oldu ki; onu gördüğü zaman esvabını yırtıp dedi: Eyvah, kızım! Belimi бүktün, ve beni ezenlerden biri oldun; ben Rabbe söyledim, artık dönemem. ³⁶Ve ona dedi: Baba, sen Rabbe söyledin; mademki Rab senin düşmanlarından, Ammon oğullarından senin için öç aldı, ağzından nasıl çıktı ise bana öyle yap. ³⁷Ve babasına dedi: Bana şöyle yapılsın; beni iki ay bırak, ve gideyim, ve aşağı dağlara ineyim, ve arkadaşlarımla beraber kızlığıma ağlayayım. ³⁸Ve: Git, dedi. Ve onu iki ay için gönderdi; ve arkadaşları ile beraber gitti, ve dağlar üzerinde kızlığına ağladı. ³⁹Ve vâki oldu ki, iki ay sonunda babasının yanına döndü, ve adadığı adağa göre ona yaptı; ve o erkek bilmedi. Ve İsrail'de âdet oldu, ⁴⁰ve yıldan yıla İsrail kızları Gilead'lı Yeftah'ın kızı için yılda dört gün yas tutmaya giderlerdi.

İşarî olarak görüyoruz ki, insanlığın kurtarılması için Arap devleti 23 (230) sene maddî olarak ve Ehl-i Beyt imamları bu kadar sene manevî olarak insanlığa hizmet etmişlerdir. Onlardan sonra Gilead'lı (Anadolu'lu) Türkler kalktı, 1922'ye kadar insanlığa hizmet ettiler. Onlardan 30 tane aktif padişah çıktı. Âyet 6 ile 9 arasında gördüğümüz gibi, onlardan sonra materyalizm, putperestlik ve şirk akımları baş gösterdi.

Ayet 17’de, Ammon oğulları (dinini kaybetmiş kâfir toplum), Anadolu’da ordugâh kurdular. İsrail (dindar insanların diğer milletleri), Mısfa’da (seçkin yerlerde) toplandılar ve ordu kurdular. Ve bu dindar millet Gilead reisleri (Anadolu reisleri) birbirlerine dediler: “Bu kâfirlere karşı savaşıacak kim olabilir? İşte o, Gilead ahalisine reis olacaktır.” Sonra Bâb 11’de görüyoruz ki, Anadolu’da kâfirler tarafından evlâd-ı zina kabul edilen, yani kendilerine hayat hakkı tanınmayan, Yeftah isminde bir grup ve zât [hizmet ve fütuhât erleri] meşru haklarını elde edip Gilead’da bir Mısfa (yetişme ortamı) hazırlayıp bu milleti dinsizlikten kurtarıyorlar. Sonra bu Yeftah, dünyevî saltanat yüzünden, manevî etkinliğinin (kızlığının) elinden gitmesine ağlar. Onu dağlarda (kırsal kesimde) aramaya çıkar. Ve her sene dört gün o maneviyat için bayram yapılır.

Önemli Bir Not

Tevrat’ta aynı kelimeler farklı alanlar için aynı manada, yani kelimenin manası kaybolmadan kullanılıyor. Meselâ, bu bâbdaki Mısır’dan göç, Çıkış kitabındaki manası umumî hicret iken; Bâb 11, ayet 13’te Türklerin Orta Asya’dan göçü manasındadır. Ayet 11, 29 ve 34’te “Mısfa” kelimesi Anadolu’daki yetişme ve gelişme merkezleri manasında iken, Bâb 20, ayet 8-10’da ise Batı dünyasındaki gelişme ve yetişme merkezleri anlamında kullanılmıştır. İlginçtir ki, Yabeş-Gilead (Orta Anadolu’dan) bu yeni gelişme ve yetişme merkezlerine kimse katılmadığı için, o bölgenin insanları geri kalmışlığa mahkûm olmuştur. (Bâb 21’de bu meseleye bir daha döneceğiz.)

• Bâb 11’deki diğer teferruat ise, Türklerin, İranlılarla, Romalılarla ve diğer Ön Asya kavimleriyle olan göç münasebetleridir. Tek tek detaylarına giremiyoruz. Fakat umumî anlatımdan böyle bir mana görülüyor.

• Bu dönemde Türkler, iyiliği, dini, mağduriyeti temsil ettiklerinden onlara İsrail ismi verilmiştir.

• Daha önce Türkler kılıktan kaçıp, geçinebilmek için göç ettikleri halde, sonunda adı geçen kavimlerle savaşmak zorunda kalmışlar. Ve sonunda zaferi onlar kazanmışlar. Bu yeni isim dizaynında: Sihon, Ön Asya’daki bedevî kabilelerdir (fakir manasına gelir). Edom, Moğollardır (gelişmemişler manasına gelir). Moab Roma’dır (ki çok ayıp işleri ve sefahetleri vardı).

BÂB 20

¹Ve bütün İsrail oğulları çıktılar, ve Gilead diyarı ile Dan’dan Beer-şeba’ya kadar, cemaat bir adammış gibi Mitspa’da, Rabbin önüne toplandı. ²Ve bütün kavmin, bütün İsrail sıbtlarının ileri gelenleri, Allah kavminin toplantısında bulundular, kılıç çeken dört yüz bin yaya. ³(Ve İsrail oğullarının Mitspa’ya çıkmış olduklarını Benyamin oğulları işittiler.) ⁴Ve İsrail oğulları dediler: Söyleyin, bu kötülük nasıl oldu? Ve Levili, öldürülmüş olan kadının kocası, cevap verip dedi: Ben ve cariyem, geceleme için Benyamin’in Gibeâ şehrine girdik. ⁵Ve Gibeâ erleri bana karşı kalktılar, ve bana karşı geceleyin evi kuşattılar; beni öldürmeği düşündüler, ve cariyemi alçalttılar, ve kadın öldü. ⁶Ve cariyemi tutup onu parçalara ayırdım; ve onu İsrail mirasının bütün kırlarına gönderdim; çünkü İsrail’de canilik ve alçaklık ettiler. ⁷Ey İsrail oğulları! İşte, hepiniz burada fikrinizi ve öğüdünüzü verin. ⁸Ve bütün kavim bir adammış gibi kalkıp dedi: Bizden kimse çadırına gitmeyecek, ve kimse evine dönmeyecek. ⁹Ve şimdi Gibeâ’ya yapacağımız şey şudur; kura ile ona karşı çıkacağız; ¹⁰ve kavma azık getirmek üzere İsrail’in bütün sıbtlarına göre yüz kişiden on, ve binden yüz, ve on binden bin adam alacağız, ve onlar Benyamin’in Gibeâ şehrine gelince, onun İsrail’de yapmış olduğu alçaklığın hepsine göre yapsınlar. ¹¹Ve bütün İsrailîler bir adammış gibi birlik olup o şehre karşı toplandılar.

¹²Ve İsrail sıbtları bütün Benyamin sıbtına adamlar gönderip dediler: Aranızda yapılan bu kötülük nedir?

¹³Ve şimdi Gibeâ’da olan o alçak adamları verin ki, öldürelim, ve İsrail’den kötülüğü atalım. Fakat Benyamin, kardeşlerinin, İsrail oğullarının sözünü dinlemek istemedi. ¹⁴Ve İsrail oğullarına karşı cenge çıkmak için Benyamin oğulları şehirlerden Gibeâ’ya toplandılar. ¹⁵Ve o gün, Gibeâ ahalisinden sayılmış olan yedi yüz seçme adamdan başka şehirlerden gelen Benyamin oğulları, kılıç çeken yirmi altı bin kişi sayıldılar. ¹⁶Bütün bu kavmdan yedi yüz seçme solak adamlar vardı; her biri sapanla bir kıla taş atabilirdi, ve yanılmazdı.

¹⁷Ve Benyamin'den başka, İsraililer, kılıç çeken dört yüz bin kişi sayıldılar; bunların hepsi cenk adamları idi. ¹⁸Ve İsrail oğulları kalkıp Beyt-el'e çıktılar, ve Allah'tan sorup dediler: Benyamin oğullarına karşı bizim için cenketmek üze önce kim çıkacak? Ve Rab dedi: Önce Yahuda çıkacak.

¹⁹Ve İsrail oğulları sabahleyin kalktılar, ve Gibe'a'ya karşı ordugâh kurdular. ²⁰Ve İsraililer Benyamin'le cenge çıktılar; ve İsraililer onlara karşı Gibe'a'da cenge dizildiler. ²¹Ve Benyamin oğulları Gibe'a'dan çıktılar, ve o gün İsraililerden yirmi iki bin kişiyi yere serdiler. ²²Ve kavm, İsraililer, cesaretlendiler, ve evvelki gün cenge dizildikleri yerde yine dizildiler. ²³Ve İsrail oğulları çıkıp Rabbin önünde akşama kadar ağladılar; ve Rabden sorup dediler: Kardeşimiz Benyamin oğulları ile yine cenge girişelim mi? Ve Rab: Ona karşı çıkın, dedi.

²⁴Ve ikinci gün İsrail oğulları Benyamin oğullarına yaklaştılar. ²⁵Ve ikinci gün Benyamin onlara karşı Gibe'a'dan çıktı, ve yine İsrail oğullarından on sekiz bin kişiyi yere serdiler; bunların hepsi kılıç çekenlerdi. ²⁶Ve bütün İsrail oğulları, bütün kavm çıkıp Beyt-el'e geldiler, ve ağladılar, ve orada Rabbin önünde oturdular, ve o gün akşama kadar oruç tuttular; ve Rabbin önünde yakılan takdimeler ve selamet takdimeleri arzettiler. ²⁷Ve İsrail oğulları Rabden sordular (çünkü Allah'ın ahit sandığı o günlerde orada idi, ²⁸ve Harun oğlu, Eleazar oğlu Finehas o günlerde onun önünde duruyordu), ve dediler: Kardeşimiz Benyamin oğullarına karşı yine bir daha cenge çıkalım mı, yoksa vaz mı geçelim? Ve Rab dedi: Çıkın; çünkü onları yarın elinize vereceğim.

²⁹Ve İsrail pusuya yatanları Gibe'a'ya karşı çepçevre koydu. ³⁰Ve üçüncü gün İsrail oğulları Benyamin oğullarına karşı çıktılar, ve başka defalar olduğu gibi Gibe'a'ya karşı dizildiler. ³¹Ve Benyamin oğulları kavma karşı çıktılar, ve şehirden uzağa çekildiler; ve biri Beyt-el'e çıkan, ve biri kırdan Gibe'a'ya giden büyük yollar üzerinde, başka defalar olduğu gibi kavmdan vurmaya başladılar, ve İsraililerden otuz kişi kadar öldürdüler. ³²Ve Benyamin oğulları dediler: Evvelki gibi önümüzde vuruldular. İsrail oğulları ise dediler: Kaçalım ve onları şehirden büyük yollara çekelim. ³³Ve bütün İsraililer yerlerinden kalktılar, ve Baal-tamar'da dizildiler; ve Maare-geba'dan, İsrail'in pusuya yatanları birden bire yerlerinden çıktılar. ³⁴Ve bütün İsrail'den seçme on bin kişi Gibe'a'nın karşısına geldiler, ve cenk şiddetlendi, fakat kendilerine kötülük eriştiğini bilmediler. ³⁵Ve Rab İsrail'in önünde Benyamin'i vurdu; ve o gün İsrail oğulları Benyamin'den yirmi beş bin yüz kişiyi helâk ettiler; bunların hepsi kılıç çekenlerdi.

³⁶Ve Benyamin oğulları vurulduklarını gördüler; İsraililer ise, Benyamin'e meydan vermişlerdi, çünkü Gibe'a'ya karşı koymuş oldukları pusuya yatanlara güveniyorlardı. ³⁷Ve pusuda yatanlar acele edip Gibe'a'ya saldırdılar; ve pusuda yatanlar etrafa yayılıp bütün şehri kılıçtan geçirdiler. ³⁸Ve İsraililerle pusuya yatanlar arasında tayin edilmiş olan işaret şehirden büyük bir duman bulutu çıkarmaları idi. ³⁹Ve İsraililer cengi yüzgeri ettiler, ve Benyamin vurmaya başlayıp İsraililerden otuz kişi kadar öldürdüler; çünkü dediler: Gerçekten evvelki cenkte olduğu gibi önümüzde vuruldular. ⁴⁰Fakat şehirden duman direği halinde bulut çıkmaya başlayınca, Benyaminiler arkalarına baktılar; ve işte, bütün şehrin yangını göğe çıkıyordu. ⁴¹Ve İsraililer döndüler, ve Benyaminiler şaşırdılar; çünkü kendilerine kötülük eriştiğini gördüler. ⁴²Ve İsraililerin önünde çöl yoluna doğru yüzgeri ettiler; fakat cenk onlara yetti; ve şehirlerden çıkanlar onları ortalarında helak ettiler. ⁴³Benyaminileri kuşattılar, onları kovaladılar, ve gün doğusuna doğru Gibe'a'nın karşısına kadar konak yerlerinde onları çiğnediler. ⁴⁴Ve Benyamin'den on sekiz bin kişi düştüler; bunların hepsi cesur yiğitlerdi.

⁴⁵Ve dönüp çöle Rimmon kayasına kaçtılar; ve büyük yollarda onlardan beş bin kişi devşirdiler, ve Gidom'a kadar onların ardına yapıştılar, ve onlardan iki bin kişi vurdular. ⁴⁶Ve o gün Benyamin'den düşenlerin hepsi, kılıç çeken yirmi beş bin kişi idi; bunların hepsi cesur yiğitlerdi. ⁴⁷Ve altı yüz kişi dönüp çöle, Rimmon kayasına kaçtılar, ve Rimmon kayasında dört ay oturdular. ⁴⁸Ve İsraililer yine Benyamin oğullarına karşı döndüler, ve onları, bütün şehri, ve hayvanları, ve bütün bulduklarını kılıçtan geçirdiler; ve önlere bulunan bütün şehirleri ateşe verdiler.

BÂB 21: ¹Ve İsraililer: Bizden hiç kimse kızını Benyamin'e karı olarak vermeyecek, diye Mitspa'da and etmişlerdi. ²Ve kavm Beyt-el'e geldi, ve orada akşama kadar Allah'ın önünde oturdular, ve yüksek sesle çok ağladılar. ³Ve dediler: Ey İsrail'in Allah'ı Rab, niçin İsrail'de bu şey vâki oldu da bugün İsrail'den bir sıbt eksildi? ⁴Ve ertesi gün vâki oldu ki, kavm erken kalktılar, ve orada bir mezbah bina edip yakılan takdimeler ve selamet takdimeleri arzettiler. ⁵Ve İsrail oğulları dediler: Bütün İsrail sıbtlarından toplantıya Rabbe çıkmayan kim var?

Çünkü Mitspa'ya, Rabbe çıkmayan adam hakkında: Mutlaka öldürülecektir, diye büyük and etmişlerdi. ⁶Ve İsrail oğulları kardeşleri Benyamin'den ötürü açıklanıp dediler: Bugün İsrail'den bir sıbt koparıldı. ⁷Onlara, geri kalanlara karı bulmak için ne yapalım? Çünkü onlara karı olarak kızlarımızdan vermemeye Rabbin hakkı için and ettik.

⁸Ve dediler: İsrail sıbtlarından Mitspa'ya, Rabbe çıkmayan kim var? Ve işte, toplantıya, ordugâha Yabeş-gilead'dan kimse gelmemişti. ⁹Ve kavm sayılınca, işte, orada Yabeş-gilead ahalisinden kimse bulunmadı. ¹⁰Ve cemaat oraya en cesur adamlardan on iki bin kişi gönderdi; ve onlara emredip dediler: Gidin, ve Yabeş-gilead ahalisini, kadınları ve çocukları da kılıçtan geçirin. ¹¹Ve yapacağınız şey şudur: Her erkeği, ve erkeklerle yatmış olan her kadını tamamen yok edeceksiniz. ¹²Ve Yabeş-gilead ahalisi arasında ere varmamış dört yüz kadını buldular; ve onları Kenân diyarında olan Şilo'daki ordugâha getirdiler.

¹³Ve bütün cemaat, Rimmon kayasında olan Benyamin oğullarına adam gönderip söyleştiler, ve onları barışıklığa çağırdılar. ¹⁴Ve o vakit Benyamin döndü; ve Yabeş-gilead kadınlarından sağ bıraktıkları kadınları onlara verdiler; böyle olmakla beraber onlara yetmedi. ¹⁵Ve kavm Benyamin'den ötürü acıklandılar, çünkü Rab İsrail sıbtları arasında bir gedik açmıştı.

¹⁶Ve cemaatin ihtiyarları dediler: Kalanlara karı bulmak için ne yapalım? Çünkü Benyamin'den kadınlar helâk edildiler. ¹⁷Ve dediler: İsrail'den bir sıbt silinmesin diye, Benyamin'den kurtulanlara miras olmalıdır. ¹⁸Ve biz onlara kızlarımızdan karı veremeyiz; çünkü İsrail oğulları: Benyamin'e karı veren lânetli olsun, diye and etmişlerdi. ¹⁹Ve dediler: İşte, Beyt-el'in şimalinde, Beyt-el'den Şekem'e çıkan büyük yolun şarkında, ve Lebona cenubunda olan Şilo'da yıldan yıla Rabbin bayramı vardır. ²⁰Ve Benyamin oğullarına emredip dediler: Gidin ve bağlarda pusuya yatın; ²¹ve bakın, ve işte, Şilo kızları raksetmeye çıkarlarsa, o zaman bağlardan çıkın, ve kendiniz için, her biriniz kendisine karı olarak Şilo kızlarından tutun, ve Benyamin diyarına gidin. ²²Ve vâki olacak ki, babaları yahut kardeşleri bize şikayete geldikleri zaman kendilerine diyeceğiz: Onları bize bağışlayın; çünkü cenkte her biri için karı almadık, siz de onlara vermediniz; yoksa şimdi suçlu olurdunuz. ²³Ve Benyamin oğulları böyle yaptılar, ve kendi sayılarına göre raksedenlerden kapıp götürdüler; ve gittiler, ve miraslarına döndüler, ve şehirleri bina edip onlarda oturdular. ²⁴Ve o vakit İsrail oğulları, oradan her biri kendi sıbtına ve kendi aşiretine gittiler, ve her biri kendi miraslarına çıktılar.

²⁵O günlerde İsrail'de kral yoktu; herkes gözünde doğru olanı yapardı.

Bâb 9-10-11 Türklerin bu asırlardaki hallerine ve bu hallerinin devamı olan ahir zaman dönemindeki yeni yapılanmalarına baktığı gibi; bu 20. bâb da bu sefer Türklerin 20. asırda olan düşüş, yıkılış ve ahlâksızlıklarına bakıyor. Burada roller değişmiştir. İsrail [insanlığı, hukuku temsil eden güç], Batı olmuştur. Türkler bu dönemde dinî fonksiyon yerine ırkî fonksiyonu esas aldıklarından, Benyamin sıbtı ile ifade edilmiştir. [Fakat her şeye rağmen, yani bütün kopukluğa rağmen Yûsuf (Araplar) ile alâkaları kesilmemiştir. (Tekvin 37-50'ye bakınız.)

Burada sözü fazla uzatmadan bu bâbdaki şifreleri kısa kısa deşifre etmeye çalışacağız.

• ***Batı, Çin 'den Yemen'e, Filistin'e kadar Bünyamin memleketini işgal etti. Bütün Batı devletleri, bir adam imiş gibi davrandılar.***

• ***Bu durumun izahını, öldürülmüş kadın (yıkılmış saltanat) kocası (padişah) şöyle cevaplıyor:***

— ***Biz Gibe'a (İstanbul) şehrine girdik. Oradaki bizi sevmeyen insanlar benim cariyemle zina ettiler. (Gayr-i hukukî bir düzen kurdular). Ben de cariyemi (memleketimi) parçalara böldüm. [Ayet 6 ve 7'ye bkz.] Ve her bir parçasını İsrail'in (insanlığın) bir bölgesine bıraktım.***

• ***Benyamin'in silah gücü 26 bin (26 milyon)'dur. İyi savaşçıydılar. Sonra 2,5 milyon, Birinci Dünya Savaşında telef oldu [ayet 35]. İsrail'den (insanlığın genelinden) ise o savaşta 30 kişi (otuz milyon insan) öldü.***

• Sonra Benyamin'ler seçkinlik ve gelişmişlik görmedikleri için onlara sıbt olma (devlet kurma) hakkı tanınmadı. Hepten imha edilmeleri söz konusu edildi. Fakat sonra Lozan'da bu fikirden vazgeçildi. Meşru hukuka sahip olmamakla beraber onlara Yabeş-Gilead [Kuru (Orta) Anadolu] kadınlarından (imkânlarından) 400 kasabalık bir hak verdiler. Sonra bu imkânlar ve kadınlar onlara yetmeyince onlar Şilo (bedevî, varoş) kızlarından, kültür ve imkânlarından istifade etmeye çalıştılar, bir az gelişmişlik modelini oluşturdular. Gayrimeşru da³ olsa bazı teknik ve maddî imkânlarla dans etmelerine izin verildi.

Burada yedi önemli husus var:

1- Bünyamin'de gerçek kadın ve kalkınma imkânları yok edilmiştir (Bakınız ayet 16). Yani, Bünyamin'in düşüşünün asıl sebebi yine İsrail'dir.

2- Ve İsrail'de (insanlığın genelinde) o dönemde manevî etkinliğe sahip bir kral yoktur. Herkes nefesine göre hareket etmektedir. (Bakınız ayet 25)

3- Bundan sonra Samuel etkinliğiyle (İslâmî kültürle), Saul ve Davud sayesinde [Mehdi ve İsa sayesinde] yeni bir yapılanma ve gelişme olacaktır. (Samuel kitaplarından anlaşıldığı kadarıyla) ...

4- Fakat bu dönem ahir zaman olduğundan eski çağlara oranla daha kısa zamanlarda çok çetrefilli ve hızlı olaylar gerçekleşir. (Samuel I'de Davud'un macerasında gördüğümüz gibi...) Bu dönemde dikkat edilmesi gereken en önemli nokta, Davud ve Saul'un birbirini iyi anlamalarıdır, Ammonîlere karşı koyabilmeleridir.

5- Bünyamin (Kurt Oğlu) Yusuf'un kardeşidir. Türkler manasındadır. Hulasa: Bugün insanlığın (Yakub'un) gözleri görmüyor. Yusuf ile Bünyamin babaları ile buluşup, onun gibi Allah'ın koyduğu yasaları fen bilimleri ile yenerlerse, insanlık görmeye başlayacaktır.

6- Said Nursi'nin deyimiyle dini kitaplarda bireysel bilgi yoktur. Her bilgi bir kanun-u külli-i meşhuttur: Evrensel ve gözle görünen kanunlardır.

7- Tevrat'ta savaşlarda şiddete verilen fetvalar ise ya tarihseldir veya İşaya, 34. Bapta anlatıldığı gibi ilkel ve evrimini tamamlamamış kesimler, evrimleşsin diye İlâhi bir tetiklemedir; evrensel temel insan haklarına girmiyor. Çünkü o zaman Beni İsrail (tek Allah'a inanan ve medeni millet), sadece Yahudiler idi. Etraftaki diğer milletler ise ya vahşi (primitif) veya putperest idi.

Maalesef gerek bu lokal fetvalar ve gerek bilimle çatıştırılan Tevrat'ın 10 bin cümlesi, insanlığı anlamsızlığın, nihilizmin ve ateizmin eşiğine getiriyor. Manen bir kıyametin kopması işten bile değildir. Halbuki Kur'an o kutsal kitabı bazen kendiyile eşdeğer bazen de daha ileri bir kaynak olarak gösteriyor.

04.11.2023

Bahaeddin Sağlam

³ Yani gereği gibi hakkını vermedikleri halde...